Dwa żniwa

Gdy jeden wiek się kończy, drugi się rozpoczyna

Zapuśćcie sierp, gdyż nadeszło żniwo! – Joel 3:18.

Pierwszy półokręg na planie symbolizuje świat, który był. Kończy się on dwoma równoległymi, pionowymi liniami, przedstawiającymi potop który zakończył tamten wiek (2 Piotra 3:6). Wiek jaki potem nastąpił, kiedy to Bóg utrzymywał relacje z patriarchami, kończy się pojedynczą pionową linią przedstawiająca śmierć Jakuba. Według poglądu alternatywnego, wiek ten zakończył się śmiercią Józefa, około pięćdziesiąt cztery lata później. Jednakże to właśnie wraz ze śmiercią Jakuba, Bóg zapoczątkował swoje relacje z całym narodem, a nie tylko z jednostkami. W ten sposób rozpoczął się Wiek Żydowski.

Koniec Wieku Żydowskiego nie został zaznaczony pojedynczą linią pionową. Zarówno ten, jak i Wiek Ewangelii zakończone zostały serią linii wskazujących na nakładanie się na siebie końca jednego wieku i początku drugiego. Te nakładające się na siebie okresy zostały określone jako „żniwo”. Skąd wzięła się taka nazwa?

Żniwo Wieku Żydowskiego

Jezus przyszedł na świat, gdy Wiek Żydowski chylił się ku końcowi. Określił On swoją służbę jako żniwo: „Wtedy rzekł uczniom swoim: Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście więc Pana żniwa, aby wyprawił robotników na żniwo swoje” (Mat. 9:37-38). Kiedy indziej, powiedział natomiast: „Czy wy nie mówicie: Jeszcze cztery miesiące, a nadejdzie żniwo? Otóż mówię wam: Podnieście oczy swoje i spójrzcie na pola, że już są dojrzałe do żniwa” (Jan. 4:35).

Sam Jezus był głównym żniwiarzem, zaś wszyscy ci, którzy mu towarzyszyli, byli jego współpracownikami w dziele wyboru „prawdziwych Izraelitów” (Jan. 1:47). Praca przygotowawcza został wykonana przez Jana Chrzciciela (Jan. 1:23). Sama ziemska misja Jezusa trwała zaledwie trzy i pół roku i zakończyła się na krzyżu. Po tym wydarzeniu, apostołowie i inni gorliwi pracownicy kontynuowali dzieło żniwa osiągając bezprecedensowe sukcesy: w czasie dnia Pięćdziesiątnicy, w wyniku kazania św. Piotra „pozyskanych zostało (…) około trzech tysięcy dusz” (Dz. Ap. 2:41).

Czy Wiek Żydowski zakończył się na krzyżu? W pewnym sensie, tak. Na krótko przed ukrzyżowaniem, nasz Pan zapłakał nad Jerozolimą i powiedział: „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38). Czas łaski dla narodu żydowskiego dobiegł końca i „dwójnasób” (Jer. 16:18) niełaski się rozpoczął. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „dwójnasób” brzmi mishneh, Strong #4932. Oznacza ono „powtórzenie” albo „duplikat”. Czas relatywnej łaski miał być teraz powtórzony w identycznym okresie relatywnej niełaski. Ten 1845 letni okres zakończył się w roku 1878, kiedy to pierwsze żydowskie osiedle zwane Petah Tikvah zostało założone w ziemi palestyńskiej.

Jednakże w pewnym sensie, naród żydowski nadal cieszył się łaską. Wspaniałe Chrześcijańskie posłannictwo nadziei nadal było głoszone tylko dla nich przez kilka kolejnych lat, aby się wypełniło proroctwo Daniela o siedemdziesięciu tygodniach (Dan. 9:24-27). Proroctwo to zapowiadało czasy, kiedy miał przyjść „Mesjasz książę”. Interpretacja tego proroctwa za pomocą klucza jakim jest zasada przeliczania jednego proroczego dnia za jeden rzeczywisty rok, mogła być przyczyną dla której wielu w tamtych dniach oczekiwało Mesjasza (Łuk. 3:15), choć oczywiście wszyscy spodziewali się, iż nadejdzie on jako zwycięski król. Proroctwo Daniela wspomina o ofierze, jaka miała mieć miejsce w połowie tygodnia, czyli po upływie trzech i pół dni (lat). Dlatego też po trzech i pół latach żniwa, Mesjasz został zabity w połowie ostatniego tygodnia. Mimo to, przez kolejne trzy i pół roku, dzieło żniwo biegło dalej jako przywilej który był udziałem jedynie narodu żydowskiego.

A zatem, czy Wiek Żydowski zakończył się trzy i pół roku później, gdy naśladowcy Mistrza powitali w swej społeczności poganina Korneliusza wraz z jego rodziną (Dz. Ap. 10)? W pewnym sensie tak właśnie było. Chociaż poszczególni Żydzi nadal przyjmowali posłannictwo Ewangelii po tym czasie, to jednak proroctwo o siedemdziesięciu tygodniach się wypełniło.

Oczywiście, jeżeli chodzi o większość Żydów, niewiele się zmieniło. Rzymianie dzierżyli władzę przy współpracy Sanhedrynu, co pozwalało im utrzymywać niewielką liczebność swego garnizonu wojskowego. Jednakże pogłębiający się rozpad narodu osiągnął swoje apogeum w roku 70 n.e., kiedy to Rzym zniszczył Jerozolimę. Ci, którzy nie zginęli w czasie oblężenia zostali rozproszeni na cztery strony świata. Zwycięski wódz rzymski, Tytus, został cesarzem w roku 79 n.e. Bez wątpienia wydawało mu się, że jego władza jest tak potężna, że zapewni wieczne trwanie władzy Cesarstwa Rzymskiego. Tak się jednak nie stało. Rzym pogański upadł około czterysta lat później, zaś jego dziedzictwo przypadło w udziale imperium papieskiemu.

Czy zatem wiek żydowski zakończył się ostatecznie w roku 70 n.e.? Tak. Dla pokazania różnorodnych aspektów końca tego wieku, zastosowanych zostało kilka linii pionowych. W podobny sposób można powiedzieć, że Wiek Ewangelii mógł się rozpocząć w czasie misji naszego Pana i Jego pomazania Duchem Świętym, ale również z chwilą wylania Ducha Świętego na Jego wiernych naśladowców w czasie dnia Pięćdziesiątnicy, a także w czasie rozszerzenia zakresu posłannictwa na pogan w kilka lat po tym wydarzeniu.

Żniwo Wieku Ewangelii

Dzieło Wieku Chrześcijaństwa, albo Ewangelii, również kończy się żniwem. Wiemy o tym z przypowieści Jezusa. Oto ta przypowieść:

„Podobne jest Królestwo Niebios do człowieka, który posiał dobre nasienie na swojej roli. A kiedy ludzie spali, przyszedł jego nieprzyjaciel i nasiał kąkolu między pszenicę, i odszedł. A gdy zboże podrosło i wydało owoc, wtedy się pokazał i kąkol. Przyszli więc słudzy gospodarza i powiedzieli mu: Panie, czy nie posiałeś dobrego nasienia na swojej roli? Skąd więc ma ona kąkol? A on im rzekł: To nieprzyjaciel uczynił. A słudzy mówią do niego: Czy chcesz więc, abyśmy poszli i wybrali go? A on odpowiada: Nie! Abyście czasem wybierając kąkol, nie powyrywali wraz z nim i pszenicy. Pozwólcie obydwom róść razem aż do żniwa. A w czasie żniwa powiem żeńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiążcie go w snopki na spalenie, a pszenicę zwieźcie do mojej stodoły” (Mat. 13:24-30).

Ta oraz pozostałe przypowieści zapisane w 13 rozdziale Ewangelii Św. Mateusza ilustrują wydarzenia, jakie miały mieć miejsce w czasie Wieku Ewangelii. Chociaż początek był dobry, stało się coś niespodziewanego. Nieprzyjaciel zanieczyścił pole pszeniczne i słudzy nie wiedzieli, co mają począć. Pan polecił im czekać aż do czasu żniwa, ponieważ w tym czasie będzie jasne, co jest pszenicą, a co nią nie jest.

Tak jak Jezus był głównym żniwiarzem w czasie swej pierwszej obecności w okresie żniwa Wieku Żydowskiego, tak jest On obecny jako główny żniwiarz w czasie swej drugiej obecności, podczas żniwa Wieku Ewangelii. Wynika to wprost z opisu żniwa, jaki znajduje się w Księdze Objawienia: „I widziałem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, mający na głowie swojej złotą koronę, a w ręku swym ostry sierp. A inny anioł wyszedł ze świątyni, wołając donośnym głosem na tego, który siedział na obłoku: Zapuść sierp swój i żnij, gdyż nastała pora żniwa i dojrzało żniwo ziemi. I zapuścił Ten, który siedział na obłoku, sierp swój na ziemi, i ziemia została zżęta” (Obj. 14:14-16).

Syn Człowieczy jest jednym z wielu tytułów naszego Pana. Wiemy o tym z odpowiedzi, jakiej Jezus udzielił arcykapłanowi, który Go przesłuchiwał: „On zaś milczał i nic nie odpowiedział. Znowu zapytał go arcykapłan, i rzekł mu: Czy Ty jesteś Chrystus, Syn Błogosławionego? A Jezus rzekł: Jam jest; i ujrzycie Syna Człowieczego, siedzącego na prawicy mocy Bożej i przychodzącego z obłokami niebieskimi” (Mar. 14:61-62).

Tak jak żniwo Wieku Żydowskiego trwało przez pewien czas, tak samo i żniwo Wieku Ewangelii obejmuje szereg lat. Okres ten nazwany jest przez proroka Daniela czasem ostatecznym: „W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu. (…) Ale ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego! Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie” (Dan. 12:1,4). Imię Michał jest innym tytułem przypisywanym naszemu Panu na kartach Pisma Świętego.

Rozdział 12 proroctwa Daniela zawiera tajemnicze odwołania do okresu opisanego jako 1290 i 1335 dni. Wyrażenie „czas, czasy i pół czasu” z wersetu 7 powszechnie jest rozumiane jako 3,5 czasu o 360 dniach każdy, co daje razem 1260 dni. Ponieważ okres siedemdziesięciu tygodni odnosi się do 490 lat, tak 1260/1290/1335 proroczych dni rozumie się jako okres 1260/1290/1335 rzeczywistych lat. Pierwszy z nich, 1260 lat, zakończyło się w roku 1790 n.e., kiedy to potęga papiestwa został zmiażdżona przez Napoleona, który pojmał papieża jako swego jeńca i zabrał go z Rzymu do Francji. Żniwo Wieku Ewangelii rozpoczęło się z chwilą powrotu naszego Pana jaklo głównego żniwiarza z końcem 1335 dni w roku 1874, kiedy to rozpoczął on usługiwanie swemu ludowi „pokarmem” (Łuk. 12:37). Jednakże okres ten nie zakończył się w czasie jednego, 24 godzinnego dnia, ani w czasie jednego roku. Nie zakończył się on nawet po tym, jak żydowski dwójnasób dobiegł końca w roku 1878, ani gdy w 1914 roku upadły pogańskie imperia opierające swoje istnienie na czymś, co nazywały jako „boskie prawo królów”. W pełnym znaczeniu tego słowa, zakończy się z chwilą gdy „poganie w pełni wejdą” (Rzym. 11:25), gdy Kościół zostanie skompletowany, uwielbiony i zjednoczony z niebiańskim Oblubieńcem w akcie „wesela” (Obj. 19:7). Z uwagi na te różnorakie zakończenia Wieku Ewangelii, okres nazywany żniwem został na planie zaznaczony za pomocą wielu pionowych linii końcowych.

Jest oczywiste, że wierni naśladowcy Chrystusa uczynią każdy wysiłek, aby okazać się wiernymi aż do śmierci. Nie wszyscy jednak osiągną sukces. Pod koniec żniwa nadejdzie taki czas, że niektórzy zdadzą sobie sprawę z tego, że nie zostali zgromadzeni „do gumna”. Prorok Jeremiasz usłyszał słowa, jakie będą wówczas wypowiadać: „Przeminęło żniwo, skończyło się lato, a nie jesteśmy wybawieni!” (Jer. 8:20).

Żniwo Wieku Mesjańskiego

Plan nie ukazuje żniwa pod koniec Wieku Mesjańskiego. Jest tak dlatego, że brak jest zapisu biblijnego, który określałby ten okres za pomocą słowa „żniwo”. Nazywany jest on natomiast „krótkim czasem” (Obj. 20:3), który nastanie po tym, jak proces królestwa nauczy ludzkość postępować ścieżkami sprawiedliwości i kiedy to związany dotychczas przeciwnik zostanie oswobodzony. Ci, którzy wybiorą sprawiedliwość, otrzymają życie wieczne. Ci natomiast, którzy opowiedzą się za niesprawiedliwością i pójdą za przeciwnikiem, zostaną wraz z nim zniszczeni w czymś, co przez Księgę Objawienia nazywane jest „jeziorem ognistym”. Jezioro ogniste nie jest związane z męczarniami. Jest to natomiast obrazowe określenie tego, co w czterech innych miejscach Księgi Objawienia nazwane jest „drugą śmiercią” (Obj. 2:11, 20:6,14, 21:8).

Jakże wspaniała przyszłość czeka tych, którzy wybiorą sprawiedliwość: „Błogosławieni, którzy czynią przykazania jego, aby mieli prawo do drzewa żywota, i aby weszli bramami do miasta” (Obj. 22:14, BG).

Redakcja